

**בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים**

המערערים:

1. עמוס רגב
 2. שלדון אדלסון
- ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר א. קלגסבלד ושות'
רח' מנחם בגין 7, רמת גן 52681
טל': 03-6110700; פקס: 03-6110707

נ ג ד

המשיבים:

1. רביב דרוקר
 2. חדשות 10 בע"מ
- ע"י עוה"ד יונתן ברמן ו/או אורי אדלשטיין
אדלשטיין ברמן ושות', עורכי דין
מרח' הרכבת 58, מגדל אלקטרה סיטי, קומה 14
תל אביב 6777016
טל': 03-5602225; פקס: 03-5601755- 3. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
- 4. בנימין נתניהו, ראש הממשלה

ע"י מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466305; פקס: 02-64667011

תגובת המשיבים 1-2 לבקשת המערערים לסעד זמני

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 4.1.2016, מתכבדים המשיבים 1-2 להגיש תגובתם לבקשת המערערים לסעד זמני, שהומצאה ביום 5.1.2016.

עמדת המשיבים 1-2 היא כי דין הבקשה לסעד זמני להידחות.

מיותר לציין, כי אין בתגובה זו כדי למצות את טענות המשיבים 1-2 ביחס לערעור גופו.

ואלה נימוקי התגובה:

1. בפתח הדברים נזכיר כי במסגרת ע"מ 56/16, ערעור שהגישו המשיבים 3-4 (להלן: **המדינה**), הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע זהה לבקשה לסעד זמני שמבקשים המערערים כאן – עיכוב מסירת עמדתם של המערערים ביחס למסירת המידע המבוקש. בית המשפט דחה ביום 3.1.2016 את בקשת המדינה וקבע:

"משטרם נשלם ביצועה של הנחיית בית המשפט המחוזי לקבל את עמדת הצדדים השלישיים לענין מסירת המידע, בהתאם לסעיף 13 לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998, וטרם נתקבלה החלטה עדכנית אחר קבלת עמדתם, אין מקום וצורך לעכב את ביצוע פסק הדין. לכשיושלם ההליך ובהתאם לתוצאותיו, תהא פתוחה הדרך למבקשים לשוב ולפנות בבקשה מתאימה."

2. דברים אלה יפים גם לבקשה לסעד זמני בערעור זה. המערערים כאן לא הציגו נימוקים או טענות נוספים מעבר לאלה שהוצגו על ידי המדינה בעע"מ 56/16. הסעד שהתבקש במסגרת הבקשה לעיכוב ביצוע בעע"מ 56/16 זהה לסעד הזמני המבוקש כאן. מטעמים לא ברורים נמנעו המערערים כאן מהגשת הבקשה לסעד זמני במועד הגשת הערעור. רק לאחר דחיית בקשת המדינה לעיכוב ביצוע בעע"מ 56/16 מיהרו המערערים להגיש את בקשתם לסעד זמני זהה. אין כל שוני בין בקשת המערערים כאן לבקשת המדינה בעע"מ 56/16 המצדיק לתת כאן את הסעד שלא ניתן בערעור המדינה.
3. גם לגופם של דברים אין מקום ליתן בהליך זה את הסעד שסירב בית המשפט לתת בעע"מ 56/16. זאת נוכח העובדה שסיכויי הערעור דכאן קלושים ביותר, בהעדר בסיס בדין לטענות המערערים; ונוכח העובדה שהמערערים לא עמדו בנטל להראות כי מאזן הנוחות נוטה לטובתם וזאת מסיבה פשוטה – הם לא הצביעו על כל נזק שייגרם להם מהצגת עמדתם בפני הרשות.
4. בטרם נתייחס לשני עניינים אלה, נזכיר בקיצור נמרץ את השתלשלות העניינים עד כה – המשיב 1 הגיש בקשת מידע לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: **חוק חופש המידע**), בה התבקש מידע אודות מועדי שיחות ראש הממשלה (נספח 1 לבקשת המערערים לסעד זמני). הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה (להלן: **הממונה**) דחתה את הבקשה (נספח 2 לבקשת המערערים לסעד זמני). דחיית הבקשה התבססה על הפגיעה הנטענת בפרטיותו של ראש הממשלה. הממונה על חוק חופש המידע לא שקלה וממילא לא קיבלה החלטה הבשלה לביקורת שיפוטית בעניין האינטרסים או הזכויות של המערערים כאן.
5. נגד החלטת הממונה הוגשה עתירה מינהלית (עת"ם (י-ם) 28606-09-15, נספח 3 לבקשה לסעד זמני). במסגרת העתירה נדונה שאלת זכותו של ראש הממשלה לפרטיות ושאלת האיזון בין זכות זו, ככל שהיא קיימת ביחס למידע המבוקש, לבין האינטרס הציבורי. שאלת הפגיעה בזכויות המערערים כאן, שכלל לא נדונה עובר להגשת העתירה על ידי הרשות המוסמכת, לא הייתה חלק מיריעת המחלוקת בין הצדדים בעתירה המינהלית.
6. ביום 2.12.2015 ניתן פסק הדין בעת"ם 28606-09-15 (להלן: **פסק הדין הראשון**), נספח 6 לבקשה לסעד זמני). בית המשפט המחוזי הכריע במסגרת **פסק הדין הראשון** בטענות הנוגעות לפרטיות הנטענת של ראש הממשלה ביחס למידע המבוקש, והנוגעות לאיזון בין זכות נטענת זו לבין האינטרס הציבורי. בית המשפט לא דן ולא הכריע בשאלה האם מסירת המידע תפגע בזכויותיהם של המערערים, והורה לרשות המוסמכת לקבל את עמדתם של המערערים בעניין זה בטרם תמסור את המידע, וזאת בהתאם להוראות סעיף 13 לחוק חופש המידע.
7. ביום 21.12.2015 הגישו המערערים כאן עתירה מינהלית לביטול **פסק הדין הראשון** (עת"ם (י-ם) 44200-12-15, נספח 7 לבקשה לסעד זמני). העתירה נדחתה על הסף ביום 30.12.2015 (להלן: **פסק הדין השני**, נספח 8 לבקשה לסעד זמני). **בפסק הדין השני** נקבע כי במסגרת **פסק הדין הראשון** לא נפגעה זכות הטיעון של המערערים כאן. זאת משום ש**פסק הדין הראשון** קבע כי עמדתם תישמע בפני הרשות המינהלית בהתאם לסעיף 13 לחוק חופש המידע. בית המשפט הוסיף ב**פסק הדין השני**, כי ככל שעמדת הרשות, לאחר קבלת עמדת המערערים כאן, לא תהיה מקובלת על המערערים, "זכויותיהם שמורות להם לפעול כראות עיניהם".

8. הערעור כאן, יש להדגיש, הוא ערעור על **פסק הדין השני**, או במילים אחרות – ערעור על החלטת בית המשפט שלא לבטל את **פסק הדין הראשון**. הידרשות לסיכויי הערעור ולמאזן הנוחות במסגרת בקשת המערערים לסעד זמני דורשת, אפוא, התייחסות ל**פסק הדין השני** ולא לממצאי פסק הדין הראשון.

9. כפי שנסביר, התנאים למתן סעד זמני אינם מתקיימים בענייננו. סיכויי הערעור הם קלושים. המערערים טוענים כי זכות הטיעון שלהם נפגעה, בעוד שתוצאת **פסק הדין הראשון**, שבו לא הוכרעה שאלה כלשהי שלמערערים יש מעמד לטעון בעניינה, היא מתן זכות טעון מלאה למערערים בפני הרשות וזאת בהתאם להוראת סעיף 13 לחוק חופש המידע, שעניינו שמיעת צדדים שלישיים על ידי הרשות המינהלית.

10. גם מאזן הנוחות נוטה בבירור לרעת המערערים משום שלא עלה בידיהם להצביע על נזק כלשהו שייגרם להם. בסופו של דבר, יצטרכו המערערים להציג את עמדתם ביחס למסירת המידע. לא ייגרם להם נזק כלשהו אם יציגו את עמדתם בפני הרשות. טענתם, לפיה יש להם אינטרס או זכות להציג את עמדתם בפני בית המשפט במסגרת עתירה מינהלית עוד לפני שהציגו את עמדתם בפני הרשות היא נטולת בסיס בדין. בהתאם לדין, בית המשפט אינו נדרש במסגרת עתירה מינהלית או עתירה לבג"ץ לטענות שהרשות המינהלית לא נדרשה אליהן קודם לכן, וודאי שלא ניתן לומר כי למערערים ייגרם נזק מכך שהדברים יתנהלו לפי סדר הדברים הטבעי – הצגת עמדתם בפני הרשות המינהלית בטרם יכריע בית המשפט לעניינים מינהליים בעמדתם.

11. כאמור, נעמוד כאן בתמציתיות על כל אחד משני היסודות האמורים.

מאזן הנוחות

12. על המבקש סעד זמני בערעור להראות שמאזן הנוחות נוטה לטובתו. לשם כך עליו להצביע על נזק שייגרם לו מדחיית בקשתו לסעד זמני. המערערים לא עמדו אפילו בנטל הראשוני להצביע על נזק קל שבקלים העלול להיגרם להם מדחיית בקשתם.

13. המערערים כלל אינם מסבירים מהו הנזק הקונקרטי שייגרם להם אם ימסרו כבר עתה את עמדתם לרשות המינהלית בהתאם למנגנון שנקבע ב**פסק הדין הראשון**. עצם הצגת טענות המערערים בפני הרשות המינהלית לפני ההכרעה בערעור לא תסב למערערים נזק כלשהו.

14. המערערים יצטרכו, כך או כך, בין שהערעור יתקבל ובין שלא, לגבש את עמדתם ולהציגה. הם אינם מסבירים איזה נזק ייגרם להם אם יציגו את עמדתם כעת בפני הרשות. את אותה העמדה עצמה הם יהיו רשאים להציג לאחר מכן גם בפני בית המשפט. בהתחשב בכך שהמערערים יצטרכו להציג את עמדתם בכל מקרה, נראה כי הבקשה לסעד זמני אינה אלא טקטיקת השהייה, שתאפשר למערערים לעקוף את פרקי הזמן הקבועים בסעיף 13 לחוק חופש המידע. אלא שעל נזק שייגרם להם ממסירת עמדתם לרשות לא הצביעו המערערים.

15. טענתם השגויה של המערערים, לפיה מאזן הנוחות נוטה לטובתם, מבוססת, עד כמה שניתן להבינה, על עמדתם השגויה, כפי שבאה לידי ביטוי בפנייתם אל הממונה מיום 23.12.2015 (נספח

11 לבקשה לסעד זמני, בסעיף 7, בה טען ב"כ המערערים: "עמדת מרשי היא כי הוא זכאי לטעון את טענותיו בפני בית המשפט – ולא בפניך".

16. עמדה זו מנוגדת, כמובן, למושכלות יסוד של המשפט המינהלי. בית המשפט לעניינים מינהליים אינו שם עצמו בנעלי הרשות המינהלית. הוא אינו דן לראשונה בטענות שהרשות המינהלית כלל לא דנה ולא הכריעה בהן, דוגמת הטענה כי מסירת המידע המבוקש תפגע במערערים. דרך המלך היא כי קודם יטען הפרט את טענותיו בפני הרשות, ורק לאחר מכן, ככל שיהיה צורך בכך, יטען את טענותיו בהליך של ביקורת שיפוטית.

17. לטענת המערערים, ה"נזק" שייגרם להם מדחיית הבקשה לסעד זמני הוא שהרשות המינהלית תשמע את עמדתם לפני שבית המשפט יקיים ביקורת שיפוטית על החלטת הרשות. ואולם, אין זה נזק כלל ועיקר. זהו המהלך הטבעי של הדברים.

18. בית משפט זה דחה לא פעם בקשות לצווי ביניים ולסעדים זמניים, ואף דחה עתירות וערעורים מינהליים על הסף, בכל הנוגע לעצירת ההליך המינהלי בטרם הסתיימה שמיעת טענותיו של הפרט (ראו, למשל, בג"ץ 3796/15 דוראד אנרגיה בע"מ נ' הרשות לשירותים ציבוריים – חשמל (החלטה מיום 25.6.2015, בה נדחתה בקשת העותרים לצו ביניים שימנע את השלמת ההליך המינהלי, לרבות קיומו של שימוע; ופסק דין מיום 12.7.2015, בו נדחתה על הסף העתירה באותו עניין, משום שהרשות המינהלית טרם קיבלה את החלטתה הסופית. ראו גם בג"ץ 515/15 פורום יצרני חשמל פרטי מגז טבעי נ' הרשות לשירותים ציבוריים חשמל, סעיף 7 לפסק הדין (נבו, 9.7.2015)). המועד לקיום ביקורת שיפוטית הוא לאחר קבלתה של החלטה המינהלית הסופית ולא באמצע ההליך המינהלי (ראו גם לאחרונה פסקי הדין בבג"ץ 8870/15 תנועת "אומץ" נ' הוועדה המקצועית-ציבורית לאיתור מועמדים למשרד היועץ המשפטי לממשלה (נבו, 27.12.2015); ובג"ץ 9072/15 התנועה למען איכות השלטון נ' שרת המשפטים (נבו, 30.12.2015), שבהם נדחו על הסף עתירות לעצירת ההליך המינהלי של בחירת יועץ משפטי לממשלה חרף הטענות לפגמים בהליך זה, תוך שנקבע כי המועד הנכון לקיום ביקורת שיפוטית הוא לאחר סיום ההליך המינהלי).

19. תפיסתו של בית משפט זה, כמו גם התפיסה הנובעת מן השכל הישר, היא כי הבאת טיעונו של אדם בפני הרשות המינהלית וקבלת החלטה על ידי הרשות המינהלית אינם מהווים "נזק". בטרם העמדת טיעונו של הפרט לבחינה שיפוטית במסגרת הליך בבית המשפט לעניינים מינהליים או בבג"ץ, עליו לפרוש את טיעונו בפני הרשות, ועל הרשות להכריע בטיעונו אלה. זהו הכלל במשפט המינהלי, וזהו גם הכלל הקבוע בסעיף 13(א) לחוק חופש המידע – קודם תשמע הרשות את מי שהיא סבורה שעלול להיפגע ממסירת המידע; לאחר מכן, ככל שיהיה צורך בכך, ניתן יהיה לקיים הליך ביקורת שיפוטית על החלטה. אין מקום שבמסגרת ביקורת שיפוטית על החלטות הרשות המינהלית יישמעו לראשונה טענות שלא נשמעו ולא נדונו לפני כן על ידי הרשות עצמה.

20. הפרקטיקה של הכרעה שיפוטית בסוגיות שבהן הרשות המינהלית הכריעה והחזרת העניין לרשות המינהלית לשם הכרעה בסוגיות שבהן לא דנה היא פרקטיקה נפוצה במסגרת הליכי ביקורת שיפוטית ואין בה משום "נזק" כלשהו למי שרשאי להישמע בפני הרשות המינהלית. אין כל יסוד לתפיסה לפיה למערערים הייתה זכות להביא את טיעוניהם בפני בית המשפט המחוזי בטרם הובאו בפני הרשות ובטרם הכריעה בהן הרשות; אין יסוד לטענה כי על בית המשפט המחוזי היה

לדון במסגרת העתירה הראשונה בטענות שכלל לא נדונו על ידי הרשות המינהלית; ואין יסוד לטענה כי הבאת טענות אלה בפני הרשות המינהלית, טרם הובאו בפני בית המשפט, מהווה "נזק".

21. נוכח האמור, לא עלה בידי המערערים להצביע כי מאזן הנוחות נוטה לטובתם.

סיכוי הערעור

22. ערעורים של המערערים הוא נטול יסוד בדין, וממילא סיכויי קלושים ביותר, במקרה הטוב.

23. משמעות טענת המערערים היא כי יש לתת להם "זכות טיעון כפולה". ראשית, לגבי השאלה האם על הרשות המינהלית לשמוע את טענותיהם בכלל; ושנית, בפני הרשות המינהלית. טענה זו נעדרת בסיס.

24. עובר להחלטת הממונה, שבוטלה **בפסק הדין הראשון**, שקלה הרשות המינהלית רק את שאלת הפגיעה בפרטיות ראש הממשלה. בשאלה זו ממילא אין למערערים מעמד כלשהו. הרשות לא שקלה את הפגיעה בזכויות או באינטרסים של המערערים משום שממילא דחתה את הבקשה לקבלת מידע. לפיכך, כפי שהוסבר לעיל, לא היה מקום שבית המשפט המחוזי ישים את עצמו בנעלי הרשות במסגרת העתירה הראשונה ויידרש לשאלת הפגיעה במערערים לפני שהרשות שמעה טענות בעניין זה והכריעה בהן. למעשה, העמדה הלגיטימית היחידה שהיו המערערים יכולים להציג בפני בית המשפט המחוזי במסגרת העתירה הראשונה, היא כי לפני מסירת החומר יש להורות לרשות להידרש לטענותיהם, שטרם נשמעו בפניה, וכך בדיוק עשה בית המשפט במסגרת **פסק הדין הראשון**.

25. החלטה מכוח חוק חופש המידע, שבה עשוי להיות מעורב אינטרס של צד שלישי, היא החלטה דו-שלבית. ראשית, על הרשות להחליט בעצמה האם מתקיימת עילה, שאינה נוגעת לצד שלישי, שלא למסור את המידע. ככל שהיא סבורה שמתקיימת עילה כזו, מסתיים ההליך המינהלי מבלי לשמוע את הצד השלישי. בשלב השני, ככל שהרשות סבורה כי אין עילה שלא למסור את המידע, עליה לפנות אל הצד השלישי. ההליך המינהלי שהתקיים עובר להגשת העתירה הראשונה נעצר לאחר השלב הראשון משום שממילא הרשות המינהלית החליטה שאין למסור את המידע בשל הפגיעה בפרטיות ראש הממשלה. בשאלה זו ממילא אין למערערים זכות או אינטרס להישמע.

26. במסגרת **פסק הדין הראשון** בית המשפט המחוזי ביטל את ההחלטה שהתקבלה בשלב הראשון של ההליך והחזיר את ההחלטה לרשות על מנת לקיים את השלב השני בהליך. זהו המהלך הטבעי של ההליך המינהלי בבקשת מידע, שבה נדרשת עמדתו של צד שלישי. השלב השני הוא השלב בו למערערים יש זכות טיעון בפני הרשות המינהלית, וזו ניתנה להם **בפסק הדין הראשון**. כל שעשה בית המשפט המחוזי הוא להכריע בשאלות שנדונו בשלב הראשון של ההליך המינהלי, שבו ממילא לא הייתה למערערים זכות להישמע, והורה למדינה לקיים את השלב השני בהליך, בו תמומש זכותם של המערערים לטעון את טענותיהם. בכך לא גלומה פגיעה כלשהי במערערים.

27. המערערים נתלים בהוראות סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע, ואולם גם באלה אין כדי לסייע להן. סעיף 17(ג) לחוק קובע:

"לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע טענותיו, **בדרך שיקבע**" (ההדגשה הוספה).

28. לבית המשפט המחוזי הדין בעתירה מינהלית לפי חוק חופש המידע נתון שיקול דעת לקבוע את הדרך בה תינתן ההזדמנות לצד השלישי להשמיע טענותיו. אין כל יסוד לטענה כי בית המשפט לעניינים מינהליים חייב לעשות זאת באמצעות שמיעת הצדדים השלישיים כמשיבים ולא באמצעות החזרת עניינם לצורך שקילתו על ידי הרשות המינהלית והשמעת טענותיהם בפניה.

29. לאור העיקרון, כי במסגרת עתירה מינהלית או עתירה לבג"ץ בית המשפט לא ידון בטענות שלא נשמעו ולא הוכרעו על ידי הרשות, ככלל, הדרך הנכונה לתת לצד שלישי להשמיע את טענותיו היא באמצעות מתן הוראות לרשות המינהלית לשמוע את עמדת הצד השלישי, כשלאחר מכן פתוחה הדרך בפני אותו צד שלישי לעתור נגד ההחלטה החדשה, ככל שיש בידיו עילה לכך (ראו סעיף 13(ב) לחוק חופש המידע). לפיכך, סעד דוגמת זה שנתן בית המשפט המחוזי **בפסק הדין הראשון** אינו מקפח את זכויותיו של הצד השלישי להישמע, לא בפני הרשות ולא בפני בית המשפט.

30. הכרעה רק בשאלות שבהן הכריעה הרשות המינהלית, והחזרת העניין לרשות לשמיעת הצדדים השלישיים היא דרך המלך במסגרת עתירות לפי חוק חופש המידע. כך נוהגים בתי המשפט לעניינים מינהליים כדבר שבשגרה במקרים מסוג זה (ראו עת"מ (י-ם) 13803-05-15 **זר ייעוץ ניהול ותכנון עירוני בע"מ נ' משרד הפנים** (נבו, 2.8.2015), שניתן בעקבות פסק דין קודם (עת"מ (י-ם) 37680-09-14), בו הורה בית המשפט על מסירת מידע לאחר שתיעשה פנייה אל צדדים שלישיים בהתאם לסעיף 13 לחוק; עת"מ (חיפה) 679/08 **ליברמן זא"ב השקעות בע"מ נ' הלשכה המשפטית**, סעיף 37 לפסק הדין (נבו, 5.5.2009)). אין בכך כל פגיעה בצדדים שלישיים.

31. המערערים סומכים ידיהם על תקנה 6(א) לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2001, לפיה המשיבים בעתירה יהיו מי שעלולים להיפגע מקבלת העתירה. גם טענה זו אינה מועילה להם. ראשית, המערערים לא נפגעו מקבלת העתירה, משום שנתונה להם זכות לטעון את מלוא טיעוניהם בפני הרשות המינהלית ואף לעתור נגד החלטתה, ככל שיראו צורך בכך. בית המשפט הכריע, כאמור, רק בשאלת זכותו של ראש הממשלה לפרטיות והאיוון בין זכותו של ראש הממשלה לבין האינטרס הציבורי. כאמור, למערערים אין מעמד ביחס לשאלה זו, לא הייתה להם זכות להישמע בפני הרשות המינהלית בטרם הכריעה בשאלה זו, הם אכן לא נשמעו בפני הרשות בטרם הכריעה בשאלה זו, לא הייתה להם זכות להישמע בפני בית המשפט ביחס לשאלה זו, וההכרעה בשאלה זו אינה פוגעת בהם יותר משהיא פוגעת, ככל שהיא פוגעת, בכל אדם אחר. בשולי הדברים יש לציין, כי המערערים הקפידו במסגרת עתירתם לבית המשפט המחוזי ובמסגרת ערעור זה שלא להעלות טענה כלשהי גם ביחס לאופן, שבו עלולה מסירת המידע לפגוע בהם, וממילא לא עמדו אפילו בראשיתו של הנטל להראות את הרלוונטיות של תקנה 6(א) לענייננו.

32. למעלה מכך. הוראת סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע היא בבחינת דין מיוחד (lex specialis) ביחס להוראות תקנה 6(א) הנ"ל שהיא בבחינת דין כללי (lex generalis). כלל פרשנות בסיסי הוא כי דין מיוחד גובר על דין כללי (ראו, למשל, בג"ץ 4445/02 **מור נ' ראש עיריית הרצליה**, פ"ד (נו) 900 (2002), סעיף 6 לפסק הדין).

33. הדין הכללי החל על עתירות מינהליות הוא שמיעתם של מי שייפגעו מקבלת העתירה כמשיבים (ובענייננו, כאמור, המערערים אפילו לא הצביעו על האופן בו הם עלולים להיפגע ממסירת המידע, וודאי שלא הצביעו על פגיעה שתיגרם להם מכך שהרשות תשמע את עמדתם). הדין המיוחד החל בעתירות לפי חוק חופש המידע הוא שמיעתם "בדרך שיקבע" בית המשפט. כאמור, בחוק חופש המידע קיימת הוראה ספציפית – סעיף 13(א) לחוק – בעניין שמיעת צדדים שלישיים העלולים להיפגע – שמיעתם בפני הרשות לפני שמיעתם בפני בית המשפט – וזו, ככלל, צריכה להיות הדרך שיקבע בית המשפט.

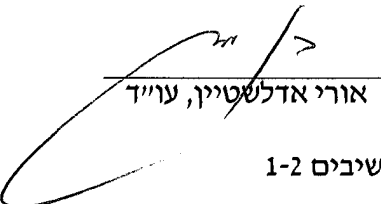
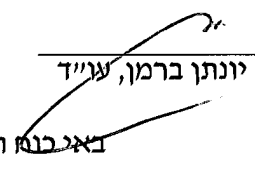
34. כאמור, כך או כך, פסק הדין לא פגע כהוא זה בזכויותיהם של המערערים, ועל כן אפילו הייתה חלה בעתירות לפי חוק חופש המידע הוראת תקנה 6(א) הנ"ל ולא הוראת סעיף 17(3) לחוק חופש המידע, לא היה בכך כדי לסייע להם. בהקשר זה יצוין, כי המערערים טועים לחשוב כי **פסק הדין הראשון** פגע בזכויותיהם משום שהוא מביא, כך לשיטתם, להיפוך נטלים. אלא שטענה זו אין בה ממש. ככל שהמערערים סבורים כי מתקיים אחד מן הסייגים למסירת המידע המפורטים בחוק חופש המידע, הנטל הוא ממילא עליהם להוכיח טענה זו (ראו: ע"ם 7744/10 **המוסד לביטוח לאומי נ' מנגל** (15.11.2012), פסקה 9 לפסק דינו של כב' השופט הנדל; בג"ץ 7805/00 **אלוני נ' מבקרת עיריית ירושלים**, פ"ד (4) 577, פסקה 18; בג"ץ 2594/96 **המסלול האקדמי של המכללה למינהל נ' לשכת עורכי הדין**, פ"ד (5) 166 (1997), פסקה 13). זאת בין שמדובר בהליך בפני הרשות המינהלית ובין שמדובר בהליך בבית המשפט.

סוף דבר

35. הערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא, שדחה על הסף את עתירת המערערים, הוא מופרך מיסודו ולכן סיכויי קלושים ביותר. בית המשפט קמא אפשר למערערים, במסגרת **פסק הדין הראשון**, להשמיע את טענותיהם בדרך של הבאתן בפני הרשות לפני מסירת המידע באופן העולה בקנה אחד עם הוראות סעיפים 13(א) ו-17(ג) לחוק חופש המידע, ובאופן שמבטיח כי זכויותיהם של המערערים, ככל שהן קיימות בהקשר זה, לא תיפגענה. הדרך בה בחר בית המשפט קמא היא דרך המלך – החזרת העניין לרשות המינהלית על מנת שיובאו בפניה טענות המערערים בטרם ישמע אותן בית המשפט. למערערים פתוחה הדרך להביא את ההחלטה שתיתן הרשות בעניינם, ככל שיראו צורך בכך, לביקורת שיפוטית.

36. מאזן הנוחות אף הוא אינו נוטה לטובת המערערים היות שלא הצביעו על נזק כלשהו שייגרם מדחית הבקשה לסעד זמני – למערערים לא ייגרם כל נזק מכך שיביאו את טענותיהם בפני הרשות המינהלית בהתאם להליך שמחייב סעיף 13 לחוק חופש המידע.

37. נוכח האמור יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את בקשת המערערים לסעד זמני ולחייב את המערערים בהוצאות המשיבים 1-2.

אורי אדלשטיין, עו"ד יונתן ברמן, עו"ד

באג"ב המשיבים 1-2

11 בינואר 2016